

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

*Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Muzikáře a soudců JUDr. Hany Douskové a JUDr. Zdeňky Vlasákové v právní věci žalobce **Občanského sdružení Obrana životního prostředí** se sídlem Praha 5, Pražského 28, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalované **radě Zastupitelstva hl.m.Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí rady Zastupitelstva hl.m.Prahy o odepření informace podle z.č. 106/99 Sb. v platném znění o svobodném přístupu k informacím,*

t a k t o :

*Rozhodnutí rady Zastupitelstva hlavního města Prahy o odvolání ze dne 16.2.2000 (§ 16 odst. 3 z.č. 106/99 Sb. v platném znění) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru hospodářské politiky, o odepření informace (§ 15 odst. 4 cit. zák.) **se z r u š u j e** a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.*

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.150,-Kč k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou č. 967/B, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí správních orgánů ve smyslu ust. § 16 odst. 6 z.č. 106/99 Sb. v platném znění o svobodném přístupu k informacím. Uvedl, že podáním ze dne 26.1.2000 uplatnil u Magistrátu hl.m.Prahy, odboru hospodářské politiky (dále MHMP) žádost o poskytnutí informace „o všech stavbách a zařízeních pro informaci, reklamu a propagaci a všech zařízeních, která byla na základě smlouvy Hl.m.Prahy zastoupeného primátorem RNDr. Janem Koukalem podepsána s formou JC Decaux, popřípadě na základě dodatků k této smlouvě, ke kterým vydali souhlas“. Žalobce konkr. požadoval poskytnutí seznamu povolených staveb a zařízení podle výše uvedené smlouvy, příp. dodatků k této smlouvě s uvedením místa a doby, na kterou byl souhlas vydán.

Dne 26.1.2000 vydal MHMP sdělení, kterým žalobci odepřel poskytnutí požadované informace. Jako důvod odepření uvedl, že zmíněná informace je předmětem obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku, a že by poskytnutím informace došlo k porušení obchodního tajemství firmy JC Decaux, Městský mobiliář, s.r.o.. Dalším důvodem odepření bylo to, že požadované informace byly předány subjektem, kterému zákon neukládá povinnost takové informace sdělovat, t.j. zmíněnou společností, která však s poskytnutím informace nesouhlasila (šlo o uplatnění § 11 odst. 2 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím).

Žalobce namítá, že správní orgán pochybil, když nevydal rozhodnutí, jak požaduje ust. § 15 cit. zák., ale pouhé sdělení, které neobsahuje tímto zákonem předepsané náležitosti, tedy výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku; zejm. takto odepřel žalobci informaci o místu, době a formě opravného prostředku (§ 15 odst. 2 cit. zák.). Dále vytýkal, že jeho rozhodnutí není řádně zdůvodněno, a že i z této skutečnosti lze dovozovat ve smyslu ust.

§ 15 odst. 1 cit. zák., že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Označovat požadovanou informaci bez řádného zdůvodnění jako předmět obch. tajemství ve smyslu § 17 obch. zák. pokládá za nesmyslný a zjednodušený pohled na skutečný charakter a význam obchodního tajemství. Pokud by se skutečně mělo jednat o obch. tajemství ve smyslu cit. zák. ustanovení, pak musí být prokazatelně naplněny všechny zákonné předpoklady takového institutu.

Nestačí odkaz, že obchodní partner nebyl povinen poskytnout požadovanou informaci – jde o obchodního partnera žalovaného, takže vydání souhlasu s sjednání smlouvy bylo zákonnou povinností. Pouhé nesdělní partnera dle § 17 obch. zák. nepostačuje. Posléze cituje ust. § 17 obch. zák. a uvádí, že v posuzovaném případě nejde dle jeho názoru o obchodní tajemství ve smyslu cit. zák. ustanovení ani o omezení práva na informace ve smyslu ust. § 11 odst. 2 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zdůraznil, že žalobce nepožadoval sdělení obsahu konkrétních smluv, ale informace o stavbách a zařízeních pro informaci, reklamu a propagaci, ke kterým vydal souhlas právě MHMP, odbor hosp. politiky. Nejde o obchodní tajemství, když na rozhodnutí uvedeného správního orgánu nelze tento termín vztahovat. Pojem obch. tajemství slouží k ochraně podnikatelských subjektů, resp. jejich zájmů před zneužitím, a orgán státní správy neměl právní titul odpírat zpřístupnění správních aktů z důvodu, který mu nenáleží.

Dále uvedl, že dne 16.2.2000 bylo MHMP doručeno odvolání ze dne 14.2.2000, avšak odvolací orgán rada Zastupitelstva hl.m.Prahy v zákonem stanovené lhůtě 15-ti dnů od předložení odvolání povinným subjektem nerozhodl – vydal tedy podle ust. § 16 cit. zák. rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ta okolnost, že prvostupňový orgán vydal jen pouhé sdělení, a nikoli rozhodnutí, je závažným procesním pochybením, které mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato nezákonnost mohla být zhojena rozhodnutím odvolacího orgánu, který však žádné rozhodnutí nevydal. Takto byl žalobce zkrácen na svém právu na informace správními orgány obou stupňů, tedy na právu, které je zaručeno ústavní normou, konkr. čl. 17 odst. Listiny zákl. práv a svobod.

Nezákonnost postupu žalovaného spatřuje v porušení ust. § 15 cit. zák. (jak je již uvedeno shora), dále v porušení zásady součinnosti s občany (§ 3 odst. 2 správního řádu, a to tím, že žalobce nepoučil ohledně možnosti podání opravného prostředku) a konečně spočívá nezákonný postup správního orgánu také v tom, že žalobci neposkytl požadovanou informaci z důvodů, které nemají oporu v zákoně (jak je také blíže rozebráno shora). Šlo o informaci, která nebyla předána osobou, které zákon takovou povinnost neukládá a nebyla (nemohla

být) předmětem obchodního tajemství. Obě napadená rozhodnutí správních orgánů jsou tedy nezákonná. Navrhoval, aby byla zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná rada Zastupitelstva hl. m. Prahy ve svém vyjádření k obsahu žaloby (č. l. 21 a násl.) uvedla, že žaloba neobsahuje označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, jak požaduje ust. § 249 odst. 2 o. s. ř. Navrhovala, aby byl žalobce vyzván k doplnění žaloby podle ust. § 43 odst. 1 o. s. ř. o přesné označení rozhodnutí správního orgánu, proti němuž směřuje.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby rozhodnutí žalovaného (§ 247 a násl. o. s. ř., §16 odst. 6 z. č. 106/99Sb. v platném znění) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání, když na daný případ dopadá ust. § 250f odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Předmětem přezkumu je v tomto případě rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno dle z. č. 106/99Sb. o svobodném přístupu k informacím. Z předložených podkladů je zřejmé, že žalobce požádal o poskytnutí informace dle tohoto zákona podáním, které bylo Magistrátu hl. m. Prahy, odboru hospodářské politiky, doručeno dne 26. 1. 2000 a téhož dne tento správní orgán pouze přípisem žalobci sdělil důvody, pro které žádosti nemůže vyhovět (č. l. 17 a 18 spisu). Přitom cit. zákon v ust. § 15 odst. 1 ukládá, aby povinný subjekt (tedy ten, který má přísl. informaci poskytnout) v případě nevyhovění žádosti vydal rozhodnutí, které má mít náležitosti uvedené v druhém odstavci tohoto zákonného ustanovení (označení povinného subjektu, číslo jednací, datum vydání rozhodnutí, označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, odůvodnění každého omezení práva na informace, poučení o místu, době a formě podání opravného prostředku, vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka povinného subjektu s uvedením jména, příjmení a funkce). Takové rozhodnutí je nezbytné doručit do vlastních rukou žadatele.

V posuzované právní věci však povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ve lhůtě uvedené v ust. § 14 odst. 3 písm. c) cit. zák. ani v této lhůtě nevydal rozhodnutí dle shora cit. zák. ustanovení, když žádosti o poskytnutí informace nehodlal vyhovět a tuto skutečnost žalobci sdělil pouze přípisem ze dne 26. 1. 2000. Je proto nezbytné vycházet ve smyslu ust. § 15 odst. 4 cit. zák. z fikce, že povinný subjekt vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel.

Odvolání proti takovému rozhodnutí bylo povinnému subjektu doručeno dne 16. 2. 2000 (č. l. 16), avšak nadřízený povinný subjekt, t. j. žalovaný, o něm

nerozhodl ve lhůtě uvedené v ust. 16 odst. 3 cit. zák. Ve smyslu tohoto zákonného ustanovení je třeba vycházet z fikce, že nadřízený povinný subjekt vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Napadené rozhodnutí žalovaného je tedy fikcí a nejde o nedostatek žaloby, když v ní není výslovně takové fiktivní rozhodnutí uvedeno, jak namítá ve svém vyjádření žalovaný. Není proto nutné žalobce vyzývat k doplnění žaloby.

Ta skutečnost, že nebylo ve lhůtě požadované zákonem vydáno rozhodnutí splňující náležitosti uvedené v ust. § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím a místo toho bylo žalobci zasláno pouze sdělení o nevyhovění jeho žádosti o poskytnutí informace, a že odvolací správní orgán nerozhodl o odvolání žalobce ve lhůtě uvedené v ust. § 16 odst. 3 cit. zák., má za následek, že napadené rozhodnutí, resp. fikce takového rozhodnutí, trpí procesními vadami a nemůže proto bez dalšího obstát. Napadené rozhodnutí, tedy fikce rozhodnutí, není(ani v případě fikce nemůže být) odůvodněno, jak požaduje ust. §47 správního řádu, a je proto bez ohledu na event. další vady nepřezkoumatelné.

Se zřetelem na zjištění, že napadené rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, soudu nezbylo než je zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 16 odst. 4 z. č. 106/99 Sb v platném znění, § 247 a násl. o. s. ř., zejm. § 250f odst. 1 písm. a), § 250j odst. 2 o. s. ř.). Soud přitom neshledal okolnosti, pro které by bylo na místě zrušit také provostupňové rozhodnutí správního orgánu, jak také žalobce požadoval.

Na žalovaném nyní bude, aby se věci znovu zabýval a vydal rozhodnutí, které musí splňovat zákonem požadované náležitosti. K důvodům, pro které povinný subjekt nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informace dle z. č. 106/99 Sb. v platném znění, jak uvedl ve svém sdělení ze dne 26. 1. 2000, soud zdůrazňuje, že v tomto případě nelze odmítnout poskytnutí informace dle ust. § 11 odst. 2 písm. a) cit. zák.. Nejde totiž o informaci, která by byla Magistrátu hl. m. Prahy, odboru hospodářské politiky, jako povinnému subjektu ve smyslu tohoto zákona předána osobou, které zákon takovou povinnost neukládá, a která s poskytnutím informace nesouhlasí, ale jde o informaci známou samotnému správnímu orgánu z jeho činnosti. Neobstojí ani tvrzení povinného subjektu, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím ve smyslu ust. § 17 obch. zákoníku, a že tedy jsou dány podmínky pro odepření informace uvedené v ust. § 9 cit. zák. K tomu, aby se jednalo o obchodní tajemství dle cit. ustanovení obch. zákoníku, je nutno, aby byly naplněny všechny znaky stanovené zákonem, t. j. musí se jednat a) o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, b) které mají alespoň potenciální hodnotu, c) nejsou

33 Ca 80/2000

v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné (mohou být dostupné např. v odborných vědeckých kruzích), d) mají být podle vůle podnikatele utajeny (podnikatel musí tuto vůli dostatečně seznatelným způsobem projevit) a e) podnikatel utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje (a tím vlastně projevil vůli skutečnosti utajit). V tomto případě žalobce požaduje informace známé správnímu orgánu, který není obchodním subjektem, z jeho činnosti, a to seznam zařízení obchodní společnosti, ke kterým dal správní orgán svolení , s uvedením místa a doby , na kterou byl souhlas vydán. Uvedená informace nemá dle názoru soudu obchodní povahu a není splněna podmínka utajení těchto skutečností obchodní společností, naopak jde se zřetelem na činnost společnosti zčásti (s ohledem na formulaci žádosti) o skutečnost , která je na území hl. m. Prahy téměř notoricky známa.

Podle ust. § 250j odst. 3 o. s. ř. je správní orgán vázán právním názorem soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 250k odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl v tomto řízení úspěšný a vznikly mu náklady úhradou soudního poplatku z návrhu na zahájení řízení ve výši 1.000,-Kč a úhradou odměny advokáta (odměna za dva úkony po 1.000,-Kč a 2x paušál po 75,-Kč), t. j. celkem náklady ve výši 3.150,-Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 13 vyhl. č. 177/96 Sb.).

Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 250j odst. 4 o. s. ř.).

V Praze dne 31. srpna 2000

JUDr. Ladislav Muzikář, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kermietová

